

Al-Shaykh Abdul Qadir al-Mandili dan Kitabnya

yang Telah Heboh Diperkatakan Di Dalam Akhbar

(3)

Bagi menjawab pertanyaan saudara Saleh bin Muhammad

Ali, Seremban, tentang kandungan kitab ((*Beberapa Mutiara*

yang Bagus Lagi Indah)) karangan *Faḍīlat al-Shaykh*

Abdul Qadir al-Mandili, guru di Masjid al-Ḥarām Makkah

al-Mukarramah, kita sajikan di sini satu masalah lagi

yang telah dihuraikannya dalam kitabnya itu, seperti berikut:

Menceraikan Agama daripada Siyasah

Tatkala menjawab satu pertanyaan yang berbunyi: “Apa

makna menceraikan agama daripada siyasah (politik),

dan apa hukumnya?” Beliau berkata (*maḍmūnnya*):

Al-Shaykh Mustafa Sabri, bekas *Shaykh al-Islām*

negeri Turki, berkata di dalam kitabnya ((*Mawqif al-‘aql*

wa al-‘ilm wa al-‘ālam)):

“*Inna faṣla al-dīni ‘ani al-siyāsati ma ‘nāhu anna lā*

takūna al-ḥukūmatu maqīdatan fī qawānīnihā bi qawā‘id al-dīn.”

(Juzuk 4, muka 284).

Ertinya: “Bahawasanya menceraikan agama daripada

politik itu maknanya bahawa kerajaan tidak terikat pada

segala undang-undangnya dengan segala kaedah Islam.”

Lebih lanjut *Faḍīlat al-Shaykh* Abdul Qadir al-Mandili

berkata:

Menceraikan agama daripada siyasah itu haram, kerana

perbuatan yang demikian menunjukkan bahawa agama itu tidak

dimestikan menjadi dasar kerajaan, dengan sebab menyangka

bahawa agama itu memadai diamalkan oleh rakyat jelata

sahaja. Jelasnya, menurut faham puak yang menceraikan

agama daripada siyasah, bahawa agama itu tidak menguasai

kerajaan, dan tidak mesti menguasai kerja

yang dilakukan oleh kerajaan, sebagaimana kerajaan

menguasai rakyat jelata dan menguasai pekerjaan

rakyat jelata.

Dengan jalan yang demikian, maka kerajaan itu boleh

dan bebas melakukan segala pekerjaan yang mungkar

seperti mengharuskan menjual arak, menjual kehormatan

(mengeluarkan lesen untuk perempuan-perempuan lacur – P.)

dan makan riba.

Bahkan perbuatan menceraikan agama daripada siyasah

ini lebih besar mudaratnya daripada perbuatan menceraikan

agama daripada rakyat jelata. Kerana kerajaan berkuasa

melarang rakyat jelata daripada segala pekerjaan yang mungkar

tetapi rakyat jelata tidak berkuasa melarang kerajaan

selama mereka tunduk di bawah perintahnya.

Al-Shaykh Mustafa Sabri, berkata dalam kitabnya

yang tersebut (muka 281, Juzuk 4):

Pada hakikatnya, bahawa perbuatan menceraikan agama

dari siyasah itu adalah satu ((pakatan jahat))

(*mū‘āmarah*) terhadap Islam dengan tujuan hendak

membinasakannya, dan sesungguhnya dalam tiap-tiap perbuatan

bid‘ah yang dilakukan oleh orang-orang moden yang meniru

orang-orang Barat adalah terselit tipu daya terhadap agama dan tujuan-tujuan menentang agama, tetapi tipu daya mereka dalam menceraikan agama daripada siyasah itu lebih celaka dan lebih besar daripada tipu daya mereka pada perkara-perkara yang lain. Perbuatan (menceraikan agama daripada siyasah) itu ialah satu pemberontakan yang dilancarkan oleh kerajaan terhadap agama rakyat jelata, padahal lazimnya segala pemberontakan itu dilancarkan oleh rakyat terhadap kerajaan. Demikian juga perbuatan (menceraikan agama daripada siyasah) itu ialah perbuatan derhaka yang dilakukan oleh kerajaan terhadap hukum-hukum Islam, bahkan perbuatan itu menjadikan kerajaan berlaku murtad, yang kemudiannya akan menyebabkan rakyat pula berlaku murtad. Kalau sekalian rakyat Islam dalam pemerintahan kerajaan yang tersebut tidak dipandang murtad dengan sifat mereka orang-orang perseorangan (*afrād*) maka mereka murtad dengan sifat mereka satu kumpulan (*jamā'ah*), sedang sesuatu kumpulan itu lebih hampir jalan mereka kepada kufur daripada sekalian orang-orang perseorangan.

Demikian huraian *al-Shaykh* Mustafa Sabri, bekas *Shaykh al-Islām* negeri Turki yang telah disalinkan oleh *al-Shaykh* Abdul Qadir al-Mandili.

Lebih lanjut *Faḍīlat al-Shaykh* Abdul Qadir al-Mandili berkata:

Tambahan lagi, bahawasanya menceraikan agama daripada siyasah (politik) itu, menjadikan kerajaan Islam itu terkeluar daripada simpulan Islam dan daripada diawasi oleh Islam, dan menjadikan rakyat jelata juga terkeluar daripada simpulan Islam dengan sebab

mereka memilih akan kerajaan yang membelakangkan hukum-hukum Islam menjadi kerajaan yang mengendalikan pemerintahan negara mereka. Istimewa kerajaan yang bersandar kepada Parlimen (Dewan Perwakilan Rakyat) yang bersandarkan kepada umat (rakyat jelata), maka sifat kerajaan yang menjalankan dasar menceraikan agama daripada siyasah, samalah seperti menyeru kepada ((*riḍḍah*)) (perbuatan yang menjadikan murtad) akan kerajaan dan rakyat jelata.

Kesimpulannya, perbuatan menceraikan agama daripada siyasah itu adalah perbuatan kufur, istimewa apabila Islam itu diturunkan daripada kerusi hukumnya dengan tangan orang-orang Islam sendiri, sebagaimana yang berlaku di negeri Turki pada masa Mustafa Kamal menggantikan kerajaan Islam (yang menjalankan hukum-hukum Islam) dengan sebuah kerajaan yang dibentuknya, iaitu kerajaan ((*Lā dīnī*)) (tidak beragama). Padahal Islam itu tinggi dan tidak ada sesuatu pun yang boleh mengatasinya.

Adapun yang mula-mula menceraikan agama daripada politik ialah kerajaan-kerajaan Barat Kristian, lalu berjangkit kepada setengah-setengah kerajaan Islam di sebelah Timur, kerana orang-orang Islam yang telah dijajah akal fikirannya oleh faham orang-orang Barat itu menyangka bahawa perbuatan menceraikan agama daripada politik: membawa kemajuan. Mereka pun kiaskan agama Islam kepada agama Kristian, padahal kiasan mereka yang tersebut adalah salah dan tidak sah, kerana agama Kristian telah berubah daripada yang diturunkan kepada Nabī 'Īsā '*alayhi al-salām*, sedang agama Islam tiada berubah walaupun satu huruf daripada apa yang diturunkan kepada Junjungan kita Nabī Muḥammad *ṣallā Allāhu 'alayhi wa sallam*. Dan juga kerana agama Islam tidak

terhad semata-mata kepada ibadah, bahkan meliputi akan
mu'āmalāh (segala urusan yang mengenai masyarakat –
P.), *'Uqūbāt* (hukuman-hukuman yang dikenakan kepada orang-orang
yang bersalah P.), siyasah, dan tiap-tiap pekerjaan yang
termasuk dalam segala pekerjaan yang diuruskan oleh
segala jabatan kementerian dan Dewan Perwakilan Rakyat.

Jelasnya, Islam itu ialah ibadat dan syariat,
meluaskan dan menolak, dunia dan akhirat.

Islam itu meliputi sekalian pemeluknya sebagai
agama dan kedaulatan (undang-undang negara), dan juga

menjadi kebangsaan bagi umat Islam. Islam juga
melenyapkan segala perbezaan, seperti perbezaan warna
kulit dan menghancurkan kebangsaan pemeluk-pemeluknya dengan
menjadikan mereka berkebangsaan Islam. Islam menyatu
padukan pemeluk-pemeluknya dan meletakkan mereka pada taraf
yang sama (berdiri sama tinggi, duduk sama rendah).
Tidak ada kelebihan bagi seseorang atas seseorang
yang lain melainkan dengan takwa dan amal yang soleh.

Demikian *maḍmūn* huraian *Faḍīlat al-Shaykh* Abdul Qadir
al-Mandili mengenai masalah ini.

Shaykh Abdul Rahman Shibli Sarawak
Shaykh Haji di Makkah Al-Mukarramah

(Telegram : Shibli Makkah)

(Peti surat nombor 188)

Sedia menyembah dan menjaga segala urusan saudara-saudara di Makkah, di Madinah, di Arafah dan di Mina dengan sepenuh-sepuh puas hati. Timbang dan apa-apa perbelanjaan menurut apa yang ditetapkan oleh kerajaan Saudi Arabiyah, yang sentiasa memelihara keselamatan, kesihatan dan kesejahteraan sekalian saudara yang mengunjungi tanah suci, yang sedia teratur perhubungan secara modern dengan belanja yang murah.

BerShaykhlah dengan Shaykh Shibliyang berdekatan dengan Masjidil Haram.

Berhubunglah dengan wakil kita:

HAI AWAD BIN JA'AFAR

115-1 Minto Road,
Singapore, 7.

AHMAD MUSTAPHA AL-EDRUS

Jalan Haji Mataim,
Kuching, Sarawak

Atau kepada:

A.H EDRUS

356/8 Geylang Road,
Singapore,14.

Yang akhir ini akan bersedia memberi dan petunjuk-petunjuk kepada orang-orang haji yang akan berShaykh dengan Shaykh Abdul Rahmann ShibliSarawak.